ECLI:LV:AT:2017:1013.A420300515.2.S

Lieta Nr. A420300515
SKA-283/2017
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Augstākā tiesa
SPRIEDUMS
Rīgā 2017.gada 13.oktobrī

Augstākā tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis Andris Guļāns,
tiesnese Dzintra Amerika,
tiesnese Vēsma Kakste

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz pieteicēja /pers. B/ vārdā iesniegto Latvijas Iekšlietu darbinieku arodbiedrības pieteikumu par Valsts robežsardzes 2015.gada 27.jūlija lēmuma Nr. 68 atzīšanu par prettiesisku, sakarā ar Valsts robežsardzes kasācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2016.gada 22.janvāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts robežsardzes priekšnieka p.i. 2015.gada 27.jūlija lēmumu Nr. 68 (turpmāk – lēmums Nr. 68) atstāts negrozīts Valsts robežsardzes Daugavpils pārvaldes priekšnieka 2015.gada 22.maija lēmums Nr. 44 par pieteicēja /pers. B/, Valsts robežsardzes Daugavpils pārvaldes Pāternieku I kategorijas robežkontroles punkta (turpmāk – robežkontroles punkts) inspektora, disciplinārsodīšanu ar piezīmi.

[2] Latvijas Iekšlietu darbinieku arodbiedrība (turpmāk – arodbiedrība), aizstāvot pieteicēja tiesības, iesniedza tiesā pieteikumu, lūdzot atzīt lēmumu Nr. 68 par prettiesisku.

[3] Administratīvā rajona tiesa ar 2016.gada 22.janvāra spriedumu pieteikumu daļēji apmierināja un atcēla ar tā pieņemšanas dienu lēmumu Nr. 68. Tiesa uzlika pienākumu Valsts robežsardzei mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas, ņemot vērā spriedumā konstatēto faktisko un tiesisko apstākļu novērtējumu un veicot lietderības apsvērumus, izdot jaunu administratīvo aktu, ar kuru pieteicējam tiktu noteikts sods, vai izdot lēmumu par disciplinārlietas izbeigšanu, pamatojoties uz Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm dienesta gaitas likuma 13.[1]pantu.

Spriedums pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[3.1] Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 9.panta ceturto daļu personai, kura ir Latvijas pilsonis vai nepilsonis, kā arī tādai personai, kura ir saņēmusi Latvijā izdotu reģistrācijas apliecību, pastāvīgās uzturēšanās apliecību vai uzturēšanās atļauju, aizliegts Latvijas teritorijā ceļu satiksmē vadīt ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automobili, izņemot šā panta piektajā daļā minētos gadījumus.

Ceļu satiksmes likuma 9.panta piektās daļas 1.punkts paredz, ka šā panta ceturtajā daļā minētās personas Latvijas teritorijā var vadīt ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automobili, ja persona vada vieglo automobili, ko iznomājis (izīrējis) ārvalstīs reģistrēts uzņēmējdarbības veicējs, kas nodarbojas ar autoiznomāšanu (autoizīrēšanu), un to transportlīdzekļa vadītājs apliecina ar transportlīdzekļa nomas (īres) līgumu un ārvalstīs izdotu transportlīdzekļa reģistrācijas apliecību, kurā kā īpašnieks (turētājs, valdītājs) norādīts transportlīdzekļa iznomātājs (izīrētājs).

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 9.panta sesto daļu, lai šā panta piektās daļas paredzētajos gadījumos ceturtajā daļā minētā persona varētu Latvijas teritorijā ceļu satiksmē vadīt vieglo automobili, tai Ministru kabineta noteiktajos gadījumos Ceļu satiksmes drošības direkcijā jāsaņem atļauja piedalīties ceļu satiksmē. Ministru kabinets nosaka, kādos gadījumos un kādā kārtībā Ceļu satiksmes drošības direkcijā šā panta ceturtajā daļā minētajām personām piešķir un anulē atļauju piedalīties ceļu satiksmē.

Ministru kabineta 2009.gada 24.novembra noteikumu Nr. 1341 „Kārtība, kādā piešķir un anulē atļauju piedalīties ceļu satiksmē ar ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automobili (turpmāk – noteikumi Nr. 1341) 3.punkts noteic, ka atļauja nav nepieciešama Ceļu satiksmes likuma 9.panta piektās daļas 1.punktā minētajā gadījumā.

Noteikumu Nr. 1341 11.punkts paredz, ka Ceļu satiksmes likuma 9.panta piektās daļas 1.punktā minētajā gadījumā atļauju apliecina ar vieglā automobiļa nomas (īres) līgumu un ārvalstīs izdotu transportlīdzekļa reģistrācijas apliecību, kurā kā īpašnieks (turētājs, valdītājs) norādīts vieglā automobiļa iznomātājs (izīrētājs) – ārvalstīs reģistrēts uzņēmējdarbības veicējs, kas nodarbojas ar autoiznomāšanu (autoizīrēšanu).

No minētajām tiesību normām secināms, ka persona, kura ir saņēmusi Latvijā izdotu uzturēšanās atļauju, var Latvijas teritorijā ceļu satiksmē vadīt ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automobili, ja personai šo automobili iznomājis (izīrējis) ārvalstīs reģistrēts uzņēmējdarbības veicējs, kas nodarbojas ar autoiznomāšanu (autoizīrēšanu), un šo faktu transportlīdzekļa vadītājs apliecina ar transportlīdzekļa nomas (īres) līgumu un ārvalstīs izdotu transportlīdzekļa reģistrācijas apliecību, kurā kā īpašnieks (turētājs, valdītājs) norādīts transportlīdzekļa iznomātājs (izīrētājs). Šādā gadījumā personai nav nepieciešama Ceļu satiksmes drošības direkcijas izdota atļauja piedalīties ceļu satiksmē.

[3.2] Valsts robežsardze norāda, ka pieteicējs pārkāpis ar Valsts robežsardzes 2014.gada 18.augusta pavēli Nr. 1024 apstiprināto „Metodisko norādījumu par transportlīdzekļu robežpārbaudi" 6.1.apakšpunktu, kas noteic Valsts robežsardzes amatpersonu rīcību, ja tiek konstatēts, ka Latvijas

Republikas valstspiederīgais, izbraucot no Latvijas Republikas, ceļu satiksmē piedalās ar ārvalstīs reģistrētu transportlīdzekli bez Ceļu satiksmes drošības direkcijas izsniegtas atļaujas. Šādā situācijā Valsts robežsardzes amatpersona apkopo materiālus, kas norāda uz iespējamo administratīvā pārkāpuma izdarīšanu (izdrukas no informācijas sistēmas, paskaidrojumi, ziņojums), atļauj personai ar šo transportlīdzekli izceļot no Latvijas Republikas, norādot uz nepieciešamību dalībai ceļu satiksmē Latvijas Republikā iegūt atļauju, ar lēmumu par materiālu pārsūtīšanu pēc piekritības nosūta materiālus, kas norāda uz iespējamā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu.

Pārkāpuma faktiskā sastāva aprakstā iestāde norāda, ka pieteicējs nav apkopojis materiālus, kas norāda uz iespējamo administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, un nav par to ziņojis robežpārbaudes norīkojuma vecākajam. Tomēr iestāde, izmeklējot disciplinārlietu, nav konstatējusi, vai uz automašīnas vadītāju /pers. D/ neattiecās Ceļu satiksmes likuma 9.panta piektās daļas 1.punktā un noteikumu Nr. 1341 3.punktā paredzētais izņēmums, proti, vai viņa ārvalstīs pastāvīgi reģistrēta vieglā automobiļa vadīšanas tiesības neapliecināja ar transportlīdzekļa nomas (īres) līgumu un ārvalstīs izdotu transportlīdzekļa reģistrācijas apliecību, kurā kā īpašnieks (turētājs, valdītājs) norādīts transportlīdzekļa iznomātājs (izīrētājs). Tieši uz šādu notikumu gaitu norādīja pieteicējs, sniedzot 2015.gada 20.aprīļa paskaidrojumu, taču iestāde to nav atspēkojusi ne sākotnējā lēmumā, ne apstrīdēšanas stadijā pieņemtajā lēmumā Nr. 68. Valsts robežsardze arī nav norādījusi uz tiesību normām, saskaņā ar kurām robežkontroles punkta inspektoram arī Ceļu satiksmes likuma 9.panta piektās daļas 1.punktā un noteikumu Nr. 1341 3.punktā paredzētajā situācijā saglabājas pienākums apkopot materiālus un ziņot robežpārbaudes norīkojuma vecākajam.

Lietā nav pierādīts, ka pieteicējs, veicot trešās personas vadītā transportlīdzekļa pārbaudi, izdarījis disciplinārpārkāpumu.

[3.3] Ar Valsts robežsardzes 2012.gada 19.aprīļa pavēli Nr. 463 apstiprinātās Valsts robežsardzes elektroniskās sistēmas lietotāja rokasgrāmatas 11.2.3.1.apakšpunkts noteic, ka, ievadot datus par transportlīdzekli manuāli, ir jāaizpilda transportlīdzekļa datu ievades laukus, cita starp laukā jāievada transportlīdzekļa tehniskajā pasē norādīto reģistrācijas numuru.

Valsts robežsardzes 2014. gada 4.aprīļa noteikumu Nr. 11 „Dienesta organizācijas kārtība Valsts robežsardzes teritoriālo pārvalžu struktūrvienībās, kas veic robežkontroli un imigrācijas kontroli" (turpmāk – noteikumi Nr. 11) 42.3.apakšpunkts paredz, ka amatpersona ievada informācijas sistēmā precīzu informāciju par personu un attiecīgu transportlīdzekļu robežas šķērsošanu un veic noteiktās darbības, saņemot paziņojumu no attiecīgās informācijas sistēmas, nepieciešamības gadījumā ziņo Sektora vecākajam vai Robežpārbaudes norīkojuma vecākajam.

Robežkontroles punkta inspektora amata apraksta 5.8.apakšpunkts paredz pienākumu pārzināt datortehnikas un programmatūras iespējas, ekspluatācijas noteikumus, izmantojot datortehniku, tehniskos līdzekļus, stingri ievērot lietotāju instrukcijas (lietošanas kārtību).

[3.4] Lietā nav strīda par to, ka informācijas sistēmā „REIS 2002" tika ievadīta īstenībai neatbilstoša informācija par automašīnu, kas 2014.gada 7.decembrī plkst. 15.24 izbrauca no Latvijas Republikas. Proti, informācijas sistēmā tika norādīta informācija par vieglo automašīnu *Audi*, valsts reģistrācijas Nr. /numurs/, lai gan īstenībā no Latvijas Republikas izbrauca automašīna *Subaru Forester*, valsts reģistrācijas Nr. /numurs/. Tiesa piekrīt iestādei, ka pieteicējs nav pārbaudījis, vai datu formā esošie dati sakrīt ar dokumentos uzrādītajiem, kā arī nesalīdzināja dokumentus ar transportlīdzekli. Nav šaubu, ka pieteicējs, nenodrošinot precīzas informācijas ievadi par robežu šķērsojušo transportlīdzekli, nav ievērojis noteikumu Nr. 11 42.3.apakšpunkta prasības – ievadīt informācijas sistēmā precīzu informāciju par personu un attiecīgu transportlīdzekļu robežas šķērsošanu.

[3.5] Saskaņā ar Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm disciplināratbildības likuma (turpmāk – Disciplināratbildības likums) 15.panta pirmo daļu, piemērojot disciplinārsodu, ņem vērā disciplinārpārkāpuma izdarīšanas apstākļus, disciplinārpārkāpuma raksturu, atbildību mīkstinošos apstākļus. Pieteicējs 2015.gada 20.aprīļa paskaidrojumā norādīja, ka viņš ir novērojis datorprogrammas REIS traucējumus, kuru rezultātā pēc transportlīdzekļa vadītāja datu ievades un apstiprināšanas programmā tiek atainota pavisam cita persona. Iestāde, atbildot uz pieteicēja argumentiem, aprobežojās tikai ar norādi, ka ziņojumā par situāciju uz Latvijas Republikas valsts robežas 2014.gada 7.decembrī nav konstatēti informācijas sistēmu bojājumi, taču nav pamatojusi, ka datorprogrammas REIS traucējumi, kas ir līdzīgi pieteicēja aprakstītajiem, netika novēroti citās dienās, ka tie nav raksturīgi minētajai datorprogrammai un ka ar lielu ticamību ir izslēdzama iespēja, ka minētie traucējumi varēja atkārtoties 2014.gada 7.decembrī pieteicēja darba vietā. Tātad, izmeklējot disciplinārlietu, nav iegūta visa nepieciešamā informācija samērīga disciplinārsoda piemērošanai. Pieteicēja argumenti netika atspēkoti, savukārt tiesai nav pamata izslēgt pieteicēja argumentus kā neticamus. Līdz ar to, pastāvot iespējai, ka pieteicējs 2014.gada 7.decembra pārkāpumu izdarījis tostarp datorprogrammas kļūdas iespaidā, iestādei tas bija jāņem vērā, izvēloties pieteicējam piemērotu disciplinārsodu vai apsverot jautājumu par to, vai disciplinārpārkāpums nav uzskatāms par mazsvarīgu Disciplināratbildības likuma 13.^{1}panta izpratnē un vai par šo disciplinārpārkāpumu atbilstošākā reakcija nebūtu aizrādījums.

Iestāde, izdarot lietderības apsvērumus, nav ņēmusi vērā visus nepieciešamos apstākļus un tādējādi ir pieļāvusi kļūdu rīcības brīvības izmantošanā.

[3.6] Izskatāmajā lietā iestāde par vairākiem disciplinārpārkāpumiem pieteicējam noteikusi galīgo sodu, nenosakot atsevišķi sodu par katru pārkāpumu. Šādā gadījumā tiesai nav zināms, kāds būtu bijis iestādes lēmums par piemērojamo disciplinārsodu, ja iestāde nebūtu konstatējusi pārkāpumu, kuru tiesa atzinusi par nepierādītu.

Tiesa, veicot tiesiskuma kontroli, nevar novērtēt pārkāpumu (noteikt soda veidu) iestādes vietā, tādēļ konkrētajā gadījumā ir piemērojama Administratīvā procesa likuma 253.panta sestā daļa, uzliekot iestādei pienākumu pieņemt jaunu lēmumu, ar kuru, ņemot vērā tiesas veikto faktisko un tiesisko apstākļu novērtējumu, atbildētājai jāveic lietderības apsvērumi par piemērojamo sodu vai par pieteicēja atbrīvošanu no disciplinārsoda, izsakot aizrādījumu. Iestādei ir jāņem vērā, ka disciplinārlietas materiāli nesatur atspēkojumu pieteicēja paskaidrojumam par to, ka disciplinārpārkāpums pieļauts datorprogrammas kļūdainas darbības ietekmē.

[4] Par Administratīvās rajona tiesas spriedumu Valsts robežsardze iesniedza kasācijas sūdzību. Kasācijas sūdzība pamatota ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[4.1] Tiesa nepareizi interpretējusi Ceļu satiksmes likuma 9.panta ceturto daļu, piektās daļas 1.punktu un sesto daļu, kā arī noteikumu Nr. 1341 3.punktu.

[4.2] Tiesa nav vērtējusi visus Valsts robežsardzes iesniegtos pierādījumus un paskaidrojumus, kas apliecina to, ka informācijas sistēmā „REIS 2002" pieteicēja pienākumu pildīšanas laikā bojājumi netika konstatēti un, turklāt to, ka pieteicējs attiecīgajā laikā pat nemēģināja ievadīt faktiskajai situācijai atbilstošus datus.

Motīvu daļa

[5] Tiesa secinājusi, ka lietā nav pierādīts, ka pieteicējs, veicot trešās personas vadītā transportlīdzekļa pārbaudi, ir izdarījis disciplinārpārkāpumu.

Augstākā tiesa atzīst par pamatotu rajona tiesas secinājumu, ka, ņemot vērā spriedumā minētos apstākļus un analizētās tiesību normas, trešajai personai saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 9.panta ceturto daļu, piektās daļas 1.punktu un sesto daļu, kā arī ar noteikumu Nr. 1341 3. un 11.punktu nav nepieciešama Ceļu satiksmes drošības direkcijas izdota atļauja piedalīties ceļu satiksmē.

[6] Saskaņā ar Robežsardzes likuma 14.panta otro daļu robežsargs dienesta pienākumus pilda saskaņā ar attiecīgiem likumiem, Robežsardzes

reglamentiem, nolikumiem un citiem normatīvajiem aktiem, kā arī priekšnieku pavēlēm un rīkojumiem.

Šajā lietā nav izšķirošas nozīmes apstāklim, vai minētajai trešajai personai ir Ceļu satiksmes drošības direkcijas izdota atļauja piedalīties ceļu satiksmē. Izskatāmajā lietā jāpārbauda, vai pieteicējs ir precīzi ievērojis tās tiesību normas, kas nosaka Valsts robežsardzes amatpersonas pienākumus.

Saskaņā ar noteikumu Nr. 1341 3.punktu Ceļu satiksmes likuma 9.panta piektās daļas 1.punktā minētajā gadījumā tiesības piedalīties ceļu satiksmē ir ne ilgāk kā 92 dienas gada laikā. Laikposmu, kad iznomātais (izīrētais) vieglais transportlīdzeklis tiks izmantots ceļu satiksmē Latvijā, persona norāda transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā šo noteikumu 6.punktā minētajā kārtībā, kas savukārt nosaka, ka vieglā automobiļa īpašnieks vai viņa pilnvarotā persona atļauju un dienas, kad vieglais transportlīdzeklis tiks izmantots ceļu satiksmē Latvijā, var pieteikt elektroniski direkcijas mājaslapā internetā (www.csdd.lv) vai personīgi jebkurā direkcijas nodaļā, un par to tiek izdarīta atzīme transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā.

Tātad no minētajām tiesību normām izriet, ka Ceļu satiksmes likuma 9.panta piektās daļas 1.punktā minētajā gadījumā tiesības piedalīties ceļu satiksmē ir ierobežotas ar noteiktu dienu skaitu gada laikā. Personai, kura izmanto minētajā likumā norādīto transportlīdzekli, ir pienākums izdarīt attiecīgas atzīmes valsts reģistrā par transportlīdzekļa izmantošanas dienu skaitu ceļu satiksmē Latvijā.

Tas nozīmē, ka atļauja piedalīties satiksmē, kas saskaņā ar minēto noteikumu Nr. 1341 11.punktu ir apliecināma ar vieglā automobiļa nomas (īres) līgumu, ir derīga tikai tad, ja tiek ievēroti arī citi minētās tiesību normas nosacījumi, proti, jāpārliecinās, vai ir izdarīta transportlīdzekļa izmantošanas dienu skaita reģistrācija Latvijā un vai izmantoto dienu skaits atbilst tiesību normā noteiktajam ierobežojumam.

Līdz ar to noteikumi Nr. 1341, kas izdoti saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 9.panta sesto daļu, robežsardzes amatpersonai uzliek pienākumu pārliecināties ne tikai par to, vai attiecīgajai peronai ir nepieciešams saņemt Ceļu satiksmes drošības direkcijas izdotu atļauju piedalīties ceļu satiksmē, bet arī, vai ir ievēroti citi minēto noteikumu nosacījumi.

Pieteicējam saskaņā ar Robežkontroles punkta inspektora amata apraksta 5.7.apakšpunkta prasībām ir pienākums veikt Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā paredzētos pasākumus administratīvās lietvedības nodrošināšanai, veikt profilaktiskus pasākumus iespējamo pārkāpumu novēršanā, veikt mērķtiecīgu darbību ar nolūku atklāt un novērst personu prettiesisku darbību uz valsts robežas. Metodisko norādījumu par transportlīdzekļu robežpārbaudi 6.1.apakšpunkts uzliek pienākumu Valsts robežsardzes amatpersonai apkopot materiālus, kas norāda uz iespējamo administratīvā pārkāpuma izdarīšanu (izdrukas no informācijas sistēmas, paskaidrojumi, ziņojums).

Iestāde ir konstatējusi, ka pieteicējs nav apkopojis materiālus, kas norāda uz iespējamo administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, un nav par to ziņojis robežpārbaudes norīkojuma vecākajam.

No lietas materiāliem pievienotās Ceļu satiksmes drošības direkcijas izsniegtās informācijas, kas tika pieprasīta disciplinārlietas izmeklēšanas gaitā, redzams, ka trešā persona nav deklarējusi transportlīdzekļa izmantošanas dienas un nav saņēmusi atļauju vadīt ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu transportlīdzekli.

Ņemot vērā iepriekšminēto, Augstākā tiesa atzīst, ka rajona tiesa nav pārbaudījusi visus lietas apstākļus, nav analizējusi tiesību normas to kopsakarā, lai nonāktu pie pamatota secinājuma par to, vai pieteicējs ir izdarījis disciplinārpārkāpumu.

[7] Augstākā tiesa atzīst par pamatotiem Valsts robežsardzes argumentus par to, ka tiesa nav vērtējusi visus iesniegtos pierādījumus un paskaidrojumus, kas apliecina to, ka informācijas sistēmā „REIS 2002" pieteicēja pienākumu pildīšanas laikā bojājumi netika konstatēti.

Tiesa savā spriedumā ir secinājusi, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējs informācijas sistēmā „REIS 2002" ievadīja īstenībai neatbilstošu informāciju par automašīnu, kas izbrauca no Latvijas Republikas. Tiesa ir arī atzinusi, ka pieteicējs, nenodrošinot precīzas informācijas ievadi par robežu šķērsojušo transportlīdzekli, nav ievērojis noteikumu Nr. 11 42.3.apakšpunkta prasības.

Ja tiesai radās šaubas par to, ka minēto pieteicēja rīcību varēja ietekmēt traucējumi datoru programmā, tiesai bija jāpārbauda vai datoru programmas traucējumi bija konstatēti tieši tajā laikā, kad pieteicējs pildīja savus pienākumus, kā arī jāvērtē Valsts robežsardzes konkrēti norādītais, ka pieteicēja pienākumu pildīšanas laikā nav konstatēti informācijas sistēmas bojājumi vai traucējumi, ko apliecina arī robežkontroles punkta priekšnieks.

Ņemot vērā minēto, Augstākā tiesa atzīst par nepamatotiem tiesas secinājumus, ka iestāde pieteicēja argumentus par datorprogrammas traucējumiem nav atspēkojusi. Ja tiesai radās šaubas par Valsts robežsardzes paskaidrojumu pamatotību, tai saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 169.panta pirmo daļu pēc savas iniciatīvas bija tiesības pieprasīt rakstveida pierādījumus no iestādes, savukārt saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 154.panta trešo daļu tiesai spriedumā jānorāda, kādēļ tā vienam pierādījumam devusi priekšroku salīdzinājumā ar citu pierādījumu un atzinusi vienu faktu par pierādītu, bet citu – par nepierādītu.

[8] Ņemot vērā iepriekš minētos secinājumus, Augstākā tiesa atzīst, ka Administratīvās rajona tiesa spriedums ir atceļams.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 129.[1]panta pirmās daļas 1.punktu, 348.panta pirmās daļas 2.punktu un 351.pantu, Augstākā tiesa

nosprieda:

atcelt Administratīvās rajona tiesas 2016.gada 22.janvāra spriedumu un nosūtīt lietu Administratīvajai rajona tiesai jaunai izskatīšanai;
atmaksāt Valsts robežsardzei drošības naudu 71,14 euro.
Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnesis A. Guļāns

Tiesnese Dz. Amerika

Tiesnese V. Kakste